

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע כנפות** 169

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

**"וּבַאתְּ אֶל הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יְהִי בַיָּמִים הַהֵם וְאָמַרְתָּ
אֵלָיו הִגַּדְתִּי הַיּוֹם לַה' אֶלְקִיךָ כִּי בָאתִי אֶל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לַאֲבֹתֵינוּ לַתַּת לָנוּ"**

'הכרת הטוב'

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

החיים עצמם אינם מובנים מאליהם!
"מה יתאונן אדם חי?" מה יתרעם
 על מידותיו ו"גבר על חטאיו"! (איכה ג
 לט) דין, חיים שנתתי לו! ופרשי: **"מה
 יתאונן אדם חי" - למה יתאונן אדם חי?
 למה יתרעם אדם על הקורות הבאות
 עליו, אחר כל החסד שאני עושה עמו,
 שנתתי לו חיים ולא הבאתי עליו מיתה'**
 (קדושין פ:).

אילו היינו מבינים כי אין הכל מובן
 מאילו וכי כל מה שאנו מוצאים בעולם
 מצרכינו הוא הטבה וחסד, היתה באמת
 מתרבה חיבה ורעות בעולם והיינו מכירים
 כי בעולם של חסד אנו חיים. וכאשר הכרה
 זו נעלמת מאתנו נהיה כל העולם אפור,
 כל אחד עושה רק עבורתו! וכל מוכר
 רוצה רק להרויח! והרופא רוצה רק לקבל
 התשלום שלו! והמורה רוצה רק לקבל
 המשכורת שלו! אין הטבה ואין חסד, אין
 חיבה ואין רעות, עולם דל ויבש.

אך לא, אנו רוצים לחיות בעולם בהיר,
 עולם שיש בו הטבה וחסד, חיבה ורעות.
 את העולם הבהיר הזה, בונה האדם ע"י
 שהוא מכיר טובה לכל.

ישנה עוד סבה לכפיית הטובה והיא
 זו; כשאני מקבל טובה ממישהו ואני מכיר
 לו טובתו, אני נעשה לו מחויב, אני חייב
 להחזיק לו טובה ואף להגיד לו תודתי.
 להגיד לאדם תודה, יש בה משום הכנעה
 מסוימת, הרי הוא נתן לי ואני חייב לו
 וזהו מצב של הכנעה דקה. אבל גם
 בדקות כזאת של הכנעה אין אדם רוצה!

המשך בעמ' 2 <<<

שתי סבות ישנן לדבר; כשאדם נולד,
 לא היה לו דעת. ואח"כ, כאשר נהיה בר
 דעת, הוא חי כאילו מובן מאליו שהוא
 צריך להמצא! ושהוא מוכרח להיות
 בריא ושלם! הילד גדל אצל הוריו מיומו
 הראשון. וכאשר הוא עומד על דעתו הוא
 מבין, כי כך מוכרח להיות, שההורים
 יטפלו בו ויתנו לו כל אשר הוא מתאוה
 אליו! עוד זאת, שהאדם נולד באנוכיות
 בסיסית, לראות את עצמו עומד במרכז
 העולם כולו והכל לא נברא אלא כדי
 לשמשו! ממילא, כל מה שעושים לו,
 מגיע לו! ואין כאן מקום להכיר טובה
 למישהו.

בעמל רב עולה לאדם להגמל ממושכל
 ראשון נפסד זה וללמד לעצמו כי אין שום
 דבר מובן מאליו ולא מגיע לו מאומה וכל
 מה שהוא מקבל הוא חסד וטובה!! זאת
 היא העבודה של הכרת הטובה ואין בזה
 הבדל בין הטובות שאנו מקבלים מאת
 הקב"ה ובין אלה שאנו מקבלים מאת בני
 אדם, עלינו להתלמד אחת ולתמיד כי
 הכל ממש הוא הטבה וחסד עמנו, אפילו

בפרשת בכורים נאמר: **"וּבַאתְּ אֶל
 הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יְהִי בַיָּמִים הַהֵם וְאָמַרְתָּ אֵלָיו"**
 (דברים כו ג) שאינך כפוי טובה, הרי
 צריך להגיד 'פרשת בכורים' בפה מלא.
 משם ראה שצריך להביע הכרת הטובות
 שעושים לנו בני אדם וגם נביע במלים,
 שאנחנו מכירים טובתם. ואיננו צריכים
 לחפש טובות גדולות - המוכר בחנותו
 ומטריח עצמו למצא בשבילנו בדיוק כל
 מה שאנו מבקשים לקנות - והדורך המביא
 לנו מכתבים, האם זאת אינה טובה? ומי
 שמגיש לנו אוכל ומי שמנקה את ביתנו,
 לכולם יש להכיר טובתם ולכולם מגיעה
 מלה טובה ומכל שכן מי שעשה עמנו חסד
 יותר גדול. אם נתלמד ונתרגל בזה, ניוכח
 לראות שהעולם מלא חסד ובהכירנו זאת,
 תתרבה בנו חיבה ורעות במדה רבה, שלא
 ידענו מזה עד כה.

הכרת הטובה היא מידה שהשכל
 מחייב ומידה יפה היא מאד.

למה אנחנו כפויי טובה לרוב? כפיית
 הטוב המושרשת בנו, הינה, עוד מאדה"ר!
 הרי אמרו: **"וַיַּרְדֵּה ה' לְרֵאת אֶת הָעֵיר וְאֶת
 הַמְּגִדָּל אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאֲדָמִים"** (בראשית יא
 ה) רש"י מחז"ל: **"בְּנֵי הָאֲדָמִים" - אלא, בני
 מי? שמא בני חמורים וגמלים? אלא, בני
 אדם הראשון שכפה את הטובה ואמר:
 "הָאֵשֶׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי!"** (בראשית
 ג יב) אף אלו, כפו בטובה, למרוד במי
 שהשפיעם טובה ומלטם מן המבול.

והנה שם היו כפויי טובה להקב"ה - ואנו
 עוסקים בכפיית הטובה לבני אדם - ויש
 לעמוד על שרש מידה זו.

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

1 >>> המשך מעמ' 1

אצל ילדים קטנים יכולים לראות שהם בורחים מלהגיד תורה, כאשר מושיטים לילד סוכריה וכדומה, הוא חוטף אותה ובורח מבלי להגיד תורה.

ולא רק להגיד תורה חייב המקבל טובה, הוא נהיה משועבד לחברו. וברכות הימים יצטרך להחזיר טובה, כאשר חברו זקוק לה ואין אדם רוצה בשעבודים כאלה, לכן הוא רוצה להתעלם מהטובה ההיא ולעשות עצמו כאילו לא קבל כלום, זוהי כפיית טובה, כאילו כפה מכסה, על הטובה, לבל תראה עוד.

בלשון אחרת קוראים לזה חז"ל: 'כופר בטובה' וזה כמו כופר בכל בהלואה, שבודאי הוא יודע שלוה את הכסף, אבל אינו רוצה לשלם ולכן אומר שלא לוה.

באמת אמר אדם"ור: כי הרוצה לעשות טובה שלמה, יבקש ממקבל הטובה איזה דבר קטן מיד עם הנתינה, כדי שהלה ירגיש כי כבר גמל עם הנותן טובה זו ומעתה אינו חייב לו כלום! ומקורו מהא דאמרו לכן: 'אמר הקב"ה למשה: "צו את בני ישראל ויקחו אליהם שמן זית זך פתית למאור להעלות נר תמיד" (ויקרא כד ב) לא שאני צריך להם! אלא, שתאירו לי, כשם שהארתי לכם. למה? כדי להעלות אתכם בפני כל האומות, שיהיו אומרים: "ישראל מאירים למי שמאיר לכל". משל לפקח וסומא שהיו מהלכין, אמר הפקח לסומא: "בא ואני סומכך". והיה הסומא מהלך, כיון שנכנסו לבית, אמר הפקח לסומא: "צא והדלק לי את הנר והאיר לי, שלא תהא מחזיק לי טובה שלויתך, לכך אמרתי לך שתאיר". כך, הפקח - זה הקב"ה. שנאמר: "כי ה' עיניו משטטות בכל הארץ" (דברי הימים ב טז ט) והסומא - אלו ישראל. שנאמר: "נגששה כעוררים קיר וכאין עינים נגששה פשלוני בצעהרים כנשף" (ישעיה נט י) בעגל, בששה שעות והיה הקב"ה מאיר להם והנהיגם שנאמר: "נה' הלך לפניהם יומם" (שמות יג כא). כיון שבאו לעשות המשכן, קרא למשה ואמר לו: "ויקחו אליהם שמן זית זך". אמרו ישראל: "כי אתה תאיר נר" (תהילים יח כט) ואתה אומר, שנאיר לפניך? אמר להם: "בשביל להעלות אתכם שתאירו לי, כשם שהארתי לכם". לכך נאמר: "זית רענן" (ירמיה יא טז) (שמות רבה לו א ב).

הרי הקב"ה התנהג עם ישראל לעשות עמהם טובה שלמה ולכן בקש מהם להדליק "נר תמיד" במשכן ובוה ירגישו כאילו כבר שלמו להקב"ה את טובותיו. אולם ברוב הטובות שאנו מקבלים, אנו מרגישים שנהיינו חייבים למטיבנו ואין לנו להתעלם מהרגשה זו ואדרבה יש לנו להתבונן בטובה שקבלנו ולהודות עליה כפה מלא.

בנינו את החיוב של הבעת תודה, על הכתוב בפרשת בכורים: "ויבאת אל הכהן אשר יהיה ביימים ההם ואמרת אליו... שאינך כפוי טובה.

והנה מצינו עוד גדר בזה; 'אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: "מיום שברא הקב"ה את עולמו, לא היה אדם שהודה לקב"ה, עד שבאתה לאה והודתו. שנאמר: "הפעם אודה את ה'" (בראשית כט לה) (ברכות ז:). ופרש"י: 'לפי שראתה ברוח הקדש, שיעקב מעמיד שנים עשר שבטים. ולו, ארבע נשים. כיון שילדה בן רביעי, הודית על חלקה, שעלה יותר מן החשבון המגיע לה'. וכן כתב רש"י בחומש: 'נתהר עוד ונתלד בן ונתאמר הפעם אודה את ה' על פן קראת שמו יהודה" - "הפעם אודה" שנטלתי יותר מחלקי, מעתה, יש לי להודות'. הרי על כל טובה שאדם מקבל אסור לו להיות כפוי טובה, גם על פירות הגדלים בשדהו מידי שנה בשנה עליו לעלות לירושלים, להביא בכורים ולקרוא 'פרשת בכורים'. אך המקבל יותר מחלקו המגיע לו, לא די בזה שאינו כפוי טובה, הוא חייב להודות. זוהי ההלכה! 'אמר רב יהודה אמר רב: "ארבעה צריכין להודות; יורדי הים, הולכי מדברות ומי שהיה חולה ונתרפא ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא" (ברכות נד:). בזמן שביית המקדש קיים, היה חייב להביא על זה קרבן תודה.

ומה נורא הדבר שגילה הרש"י מקלם: כי אנו רואים כמה אנשים שהיו חולים על ערש דוי ו"ישלח דברו וירפאם" (תהילים קז כ) והיה להם להוסיף תהילה ולהטיב דרכם ואנו רואים ההיפוך מעמי הארץ, כי אחרי חליים יתקלקלו יותר! למה? כי אחרי שהחוב יותר גדול, אז להודות לה' על חסדיו הרבים, ישתדל היצר יותר לגשם את לבו ולטמטם את לבבו (חכמה ומוסר ח"א קנא).

כמה צריך להזהר בזה, כאשר אדם חייב להודות שקבל מאת הקב"ה יותר מהמגיע לו, שלא יהיה אז כפוי טובה ולא יתקלקל יותר ח"ו, אלא יתחזק בעבודה ביתר שאת! ומי יודע אם לא מידי יום ביומו מקבל אדם הרבה יותר מהמגיע לו הן ברוחניות והן בגשמיות וכה עליו להכיר זאת ולהכיר טובה! מעתה נמשיך בהתלמדות שלנו והפעם בשימת לב מיוחדת על טובות שהם למעלה מהמגיע לנו מאת חברינו ובודאי גם מאת בוראנו יתברך.

וז"ל הרמב"ן בסוף פרשת בא: 'וכונת כל המצוות, שנאמין באלקינו ונודה אליו שהוא בראנו והיא כונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה. ואין לעליון חפץ בתחוננים, מלבד זה, שידע האדם

ויודה לאלקיו שבראו. וכונת רוממות הקול בתפילות וכונות בתי כנסיות וזכות תפילת הרבים, זהו, שיהיה לבני אדם מקום, יתקבצו ויודו לה' שבראם והמציאם ויפרסמו זה ויאמרו לפניו: "בריותיך אנחנו". העמיד הרמב"ן את כל היצירה וכל תכלית המצוות על ענין ההודאה!

והנה פשוט הוא שאין הקב"ה צריך את ההודאה שלנו, כי "אם צדקת מה תתן לו או מה מידך יקח"? (איוב לה ז). אך השלמות והעושר שלנו הוא להודות! כי ככל אשר האדם מכיר יותר הטובות שהוא מקבל, כך חיינו הפנימיים עשירים יותר. 'כל זמן שהנשמה בקרבי, מודה אני לפני ה' אלקי ואלקיי אבותי, רבון כל העולמים (המעשים) אדון כל הנשמות' (ברכות ס:). כל עסקנו בחיים, הוא רק דבר אחד, להודות! המלה הראשונה שהיהודי אומר בהקיצו בבקר היא 'מודה אני לפני ה'. הכרת הטובה וההודאה אינן מידות טובות בעלמא, כי אם זהו עיקר הנשמה! באשר זהו כל עיקר חיינו; 'חובת כל היצורים לפני ה' אלקינו ואלקיי אבותינו להודות. להלל. לשבח. לפאר. לדומם. וזאת נוסף להדר ולנצח. על כל דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחך' (סדר תפלה שחרית שבת נשמת). כאילו כל אדם חייב לחבר ספר תהלים משלו בחייו.

וכמה פעמים חוזר נוסח זה בתפילות ובסדר הזה, שהעליון בכל לשונות ההלל, היא ההודאה. ומשמע כי היא נובעת מהכח העליון שבאדם - מהנשמה עצמה.

ראה נא, איזו השגה עצומה היתה לחז"ל מתקני התפילות מעומק ורום ההודאה; 'אלו פיננו מלא שירה בים. ולשוננו רנה כהמון גליו. וספתותינו שבת כמרחבי רקיע. ועינינו מאירות כשמש וכבד. וידינו פרושות כנשרי שמים. ורגלינו קלות כאילות. אין אנחנו מספיקים להודות לה' אלקינו ואלקיי אבותינו. ולכרך את שמך על אחת מאלף אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים. הטובות שעשית עם אבותינו ועמנו' (תפלה נשמת' שחרית שבת).

ועתה מה נוכל לעשות כי אין בנו מרחב הים, בהירות השמש וגובה נשרים? 'על פן אברים שפלת בננו. ורוח ונשמה שנפחת באפינו. ולשון אשר שמת בפינו. הן הם. יודו ויברכו וישבחו ויפארו וירוממו ויעריצו ויקדישו וימליכו את שמך מלכנו'. הרי זאת היא עבודתנו בחיים ודי לנו בזה להתחזק עד מאד במדה הכוללת של הכרת הטובה וההודאה, בין כלפי כל אדם ובין כלפי הקב"ה. (עלי שור ח"ב רעט). ■

אלול

לעורר את הלבבות

מה בין התקיעה בשופר בימי אלול לחצצור של אומות העולם

האש והלהבות עוברות מגג לגג ומבקתה לבקתה עד שכולן נאכלו. עד שקמו כל תושבי הכפר והתנפלו עליו בחמת זעם: 'מטורף שכמותך. בתפוף וחצצור בלבד, אין מכבים שריפה!!!'

כך אנחנו חייבים לדעת כי לא התקיעה בשופר היא העיקר. גם אומות העולם יודעים לחצצר ואולי אפילו טוב מאתנו. אבל אצל העם יודע תרועה, התקיעה בשופר באה לעורר את הלב שנפשפש במעשינו! ואם עובר אלול בלא שנתבונן, איך אנו מגיעים לימי הדין? מה שוה כל התקיעה הזאת! n

האיכר, שעד לאותו היום לא ראה בכפרו דליקה, התלהב מההמצאה, הלך לחנות, קנה תוף גדול וחצוצרה וחזר לכפר. פעם אחת פרצה דליקה בכפר. באו כל בני הכפר במרוצה, לכבות את האש. עמד הוא והסביר להם שאין צורך כלל לכבות את השריפה וכי יש בידו 'המצאה' מדהימה שמכבה את האש כמעט בלי שאיש ינקוף אצבע. הוציא האיכר את התוף ואת החצוצרה, התישב מול הבית הבוהק ותופף וחצצר בכל כחו כפי שראה את בני העיר עושים. אבל ככל שגברו הקולות כן גברו לשונות

המגיד מדובנא בא באחד מימי אלול לבית הכנסת ולאחר תקיעת שופר בשחרית המשיל משלו ואמר: איכר אחד מהכפר בא פעם לעיר כשבאותו היום פרצה בו דליקה. רואה האיכר בני אדם העומדים בשוק, תוקעים בחצוצרות ומכים בתופים ואחר כך רצים אנשים מכל עבר ובידיהם דליים, חביות, גרזנים ואתים. עומד האיכר ותוהה: 'אנשים מוזרים הם בני העיר הזו. בדיוק כשפורצת שריפה הם מעמידים בשוק כליזמרים שיהיו מחצצרים ומתופפים ומביאים שמחה?' עד שהסבירו לו שהמחצצרים והמתופפים עושים זאת כדי לכבות את הדליקה...

רמז

'תכלה שנה וקללותיה'

פרשת 'כי תבא' נקראת תמיד בחדש אלול. מהו המסר שבדבר

ה' העולה לגימטריה כ"ו, כשהמכפלה של כ"ו בכ"ו היא בדיוק תרע"ו. זהו שנאמר בתהילים: "רבות רעות צדיק ומפלים צילנו ה'" (לד כ). שם ה' העולה אף הוא בכפילות כ"ו למנין רעות', הוא שיציל את הצדיק מ'תרע"ו' מילות הקללות העולות גם הם למנין רעות'. ■

על ישראל גזירות קשות, יצאו ידי קיומן בקריאת הקללות שבפרשת 'כי תבא' והם יבינו בבחינת "ונשלקם פרים שפתינו" (הושע יד ג). חכמי הקבלה מוסיפים שבדברי התוכחה שבפרשה יש תרע"ו מלים. כמנין רעות'. כנגדם מוזכר בהם כ"ו פעמים שם

פרשת 'כי תבא', על הקללות שבה, נקראת תמיד בחדש אלול. רמז לכך אנחנו מוצאים במסכת 'מגילה' שם נאמר: 'עזרא תיקן להם לישראל שיהיו קוראים קללות שבמשנה תורה, קודם לראש השנה, כדי שתכלה שנה וקללותיה'. (לא:) והסבירו זאת הקדמונים שאם גזרו

מחשבה

"וּבְאוּ עֲלֵיךְ כָּל הַבְּרָכּוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגָךְ

כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ"

למה מנין הברכות קטן בהרבה, ממנין הקללות?

כלומר: כאילו כבר קיים אותה. רמז לכך שהברכות בפרשה מדברות על אלה שניתנות עוד לפני קיום המצוה, ניתן למצוא כמה שכותב הש"ך: שכל הברכות הן על השמיעה, שהרי נאמר: "כִּי תִשְׁמַע". על העשיה, הוא אומר, אי אפשר לשלם שהרי 'שכר מצוה בהאי עלמא ליכא!' ומתי משלמים על השמיעה? - בודאי שלפני המעשה. על כן הברכות כאן, הן פחות מהקללות. ■

כִּי תִשְׁמַע" (דברים כח ב) - לשון עתיד. הברכות המפורטות בפרשה, הן אלה הניתנות עוד לפני קיום המצוה ולכן הן אינן מרובות. השכר שלאחר קיום המצוה אין לו סוף כלל. זהו שנאמר בתהילים: "וְיִלֶּךְ ה' הַחֶסֶד כִּי אַתָּה תִשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ" (תהילים סב יג). וכבר שואלים כולם מהו החסד שמשלם ה' ליהודי המקים מצוותיו? אלא שהחסד הוא שהוא משלם ומיטיב עמו עוד קודם שעשה את המצוה "כְּמַעֲשָׂהוּ",

מנין הקללות שבפרשה הוא צ"ח. לעומת זאת מנין הברכות קטן בהרבה. מדוע נתנו הברכות בצמצום והקללות בשפע? מסביר זאת בעל ה'בינה לעתים': הקב"ה לא נותן עונש לאדם קודם שחטא. אבל על מצוות הוא נותן מקדמות עוד לפני קיומן. לכן בקללות נאמר: "וּבְאוּ עֲלֵיךְ כָּל הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְיִרְדְּפוּךָ וְהַשִּׁיגוּךָ עַד הַשְּׂמֵדָה כִּי לֹא שְׂמַעְתָּ" (דברים כח מה) - בלשון עבר. אבל בברכות נאמר: "וּבְאוּ עֲלֵיךְ כָּל הַבְּרָכּוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגָךְ

פרשת 'כי תבא'

"וּשְׁמַת בְּטֶנָא"

למה נעלמה האות ס' מכל פרשת הביכורים?

פנינים לפרשה

"וְלָקַחַת מֵרֵאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תִּבְיָא מֵאַרְצָךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ גִּתַּן לָךְ וְשָׂמַת בְּטֶנָא וְהִלַּכְתָּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם" (דברים כו ב)

כתב ה'משך חכמה' ב'פרשת בכורים': נזכר י"ג פעמים שם הוי', כנגד י"ג מידות של רחמים ובפרשת 'כי תשא' דמוזכר: "וַיַּעֲבֹר ה' עַל פְּנֵי וַיִּקְרָא" (שמות לד ו) (י"ג מידות) הוזהיר על "רֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמָתְךָ תִּבְיָא בֵּית ה' אֱלֹהֶיךָ" (שמות כג יט) ודו"ק.

"וּשְׁמַת בְּטֶנָא"

כתב בעה"ט: "טֶנָא" בגימטריא ס', רמז לבכורים אחד מס'. ולכך נעלם ס' בפרשת בכורים.

"וּבָאֵת אֶל הַפֶּהן אֲשֶׁר יְהִי בַּיָּמִים הֵּם וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הַגְּדִיתִי הַיּוֹם לְה' אֱלֹהֶיךָ" (כו ג)

לכאורה הרי עוד לא הגיד, דרק אחר כך מוזכר "וַעֲנִית וְאָמַרְתָּ" (כו ה). מבאר המלבי"ם: דלשון הגדה יבא גם במקום שאין אומר ודברים אלא פרסום ע"י מעשה, כמו שכתוב: "הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד קָל וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הַרְקִיעַ אֵין אָמַר וְאֵין דְּבָרִים" (תהילים יט ב ד) וכן איתא:

"וְאֵתָה הַגְּדִית הַיּוֹם אֵת אֲשֶׁר עָשִׂיתָה אִתִּי טוֹבָה" (שמואל א כד יח) ורצונו, על פרסום המעשה וע"ש עוד מש"כ. וכן כאן: "הַגְּדִיתִי הַיּוֹם לְה'" , ע"י הבאת הבכורים, שזה היה בכבוד ובשמחה והכל יודעים שזה לא בשביל מעוט הפירות, אלא לפרסם כי הארץ במתנה מה' ונתן

להם שיהיו רק כאריסים בעבודת האדמה וכו'.

"וְלָקַחַת הַפֶּהן הַטֶּנָא מִיַּדְךָ וְהִנִּיחוּ לְפָנַי מִזְבַּח ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים כו ד)

דרשו בספרי: 'מכאן אמרו; העשירים מביאים בכורים בקלות של כסף ושל זהב ועניים בסלי נצרים של ערבה קלופה והסלים נתנים לכהנים'. (בשביל זכות לעניים).

מבאר המלבי"ם: בכל מקום שכתוב "וְלָקַחַת הַפֶּהן" אף בדבר שהיה בכלי כגון; מנחה ודם, לא נזכר הכלי! ולמה פה כתוב "וְלָקַחַת הַפֶּהן הַטֶּנָא"? אלא, שלכן דרשו בספרי: שבא לרבות, שהכהן יקח גם הכלי. אלא לפי שבפרשת 'משפטים' ו'כי תשא' נאמר: "רֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמָתְךָ תִּבְיָא בֵּית ה' אֱלֹהֶיךָ" (שמות כג יט) ולא נזכר מהכלי וכו'. הא כיצד? אם הביא בטנא, יקבל הכהן גם הטנא. ואם בשאר כלים, יחזרו לבעלים. והטעם, כדי לזכות לעני, שהיות והעני עושה בעצמו הטנא ועשאו חדש לשם הבכורים שהיה טהור ובעבור שטרח בה זכה שיהיה טפל לבכורים ושיהיה לכהן. אבל העשירים לא יעשו בעצמם, רק יקנו והוא ביזוי למצוה להביא בכלים קלי הערך. ובזה יתישב, למה לא תקנו שהעשירים יביאו ג"כ בטנא? כדי שלא לבייש העני. ולהנ"ל אינו ביוש אחרי שהוא מעשה ידיו שעשה לשם מצוה.

"וַעֲנִית וְאָמַרְתָּ לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲרָמִי אֲבָד אָבִי וַיָּרֶד מִצְרַיִמָה וַיִּגְדַּר שָׁם בְּמַתִּי מַעֲט וַיְהִי שָׁם לְגוֹי גְדוֹל עֲצוֹם וְרַב" (דברים כו ה)

כתב בספר 'אמת ליעקב' להגרי"י קמינצקי זצ"ל: יש לתמוה למה לא

כתוב בפרוש לבן הארמי? אבל באמת רואים אנו שנאת כל הארמים אליו, דהרי בכואו סמוך לחרן איתא: "וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב אֲחֵי מַאֲיֵן אַתֶּם וַיֹּאמְרוּ מִחֶרֶן אֲנַחְנוּ" (בראשית כט ד). ואף שהתיחס אליהם באהוה באומרו: "אֲחֵי". ומצינו, שכאשר אסף לבן את כל אנשי המקום לעשות משתה, ידעו כולם שלבן מרמהו ואינו נותן לו את רחל וכדאיתא במדרש: ולא נמצא אחד מכל אנשי המקום, שיגלה לו את הרמאות. וא"כ כל ארמי נחשב "אֲבָד אָבִי".

"וַיִּרְעוּ אֲתָנּוּ הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲנוּנוּ וַיִּתְּנוּ עֲלֵינוּ עֲבָדָה קָשָׁה" (דברים כו ו)

צ"ב למה לא כתוב 'וירעו לנו'; ואולי בא לרמוז "וַיִּרְעוּ" מלשון רעות. שבהתחלה התרועעו עמנו כמו ידידים בפה רך, אבל מזה נהיה "וַיַּעֲנוּנוּ". שכן תמיד דרכו של יצה"ר, מראה פנים למטה ומקטרג למעלה. (מאאמו"ר שליט"א)

"וַיִּבְאֲנוּ אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיִּתֵּן לָנוּ אֵת הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ" (דברים כו ט)

כתב בעה"ט: "וַיִּבְאֲנוּ" חסר י'. שניסינו אותו י' נסיונות - והביאנו לארץ.

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

"וְשָׂמַחְתָּ בְּכָל הַטּוֹב אֲשֶׁר נָתַן לְךָ ה'
אֱלֹהֶיךָ וּלְבֵיתְךָ אֵתָהּ וְהַלְוִי וְהַגֵּר אֲשֶׁר
בְּקִרְבְּךָ" (דברים כו יא)

כתב האו"ח: 'גם ירמוז במאמר "בְּכָל הַטּוֹב" - אל התורה, כאומרם ז"ל: 'ואין טוב, אלא תורה' (ע"ז יט). שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה, היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם'. (דברים כו)

כו ו). ומה שכתוב: **"וְכִתְבֶתָּ עֲלֵיהֶן אֵת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה"** (דברים כו ג) בלשון נקבה, יבואר עפ"י ד"ר ר"ש; שעל גוף האבנים היה כותב. והכונה שלא יכתוב על המזבח כסדר ויהיה כתוב ענין אחד על שני האבנים, דהיינו: אורך השטח על שני האבנים ביחד, שמא יתפרד השיד שבין אבן לאבן והכתב יהיה קטוע, לכן אמר שיכתוב על כל אבן בפ"ע והשיטה תהיה כרוחב באבן ולא יותר. ולכן כתוב בלשון נקבה: **"וְכִתְבֶתָּ עֲלֵיהֶן"**.

גבול הוא דבר שאינו ניכר וכן "אָרוֹר מְשַׁגָּה עוֹר בְּדֶרֶךְ" וכן הטיית משפט השפלים וכן הבא על אשת אביו ועל הבהמה ועל אחותו וחוננתו, כולם אין הרגש לזולת וכו' וכן **"מִכָּה רְעָהוּ"** דקדק לומר **"בְּפִתְרָו"** וכן **"לִקַּח שְׁחָד.."** וכו'. וכן כתבו בעלי התוס': וטעם שכתוב: **"אָרוֹר שִׁכַּב עִם כָּל בְּהֵמָה"** בין אשת אביו לאחותו. לומר, כי כ"כ מרוחק הדבר של אשת אב ואחותו כשוכב עם בהמה, שהוא דבר זר ומתועב לטבע האנושי.

ויש לומר: דלכן לא כתוב פה ב"אָרוֹר מְסִיג גְּבוּל רְעָהוּ" כמש"כ בפרשת 'שפטים' יט-יד **"לא תסיג גְּבוּל רְעָה אֲשֶׁר גָּבְלוּ רֵאשִׁימִים"** (דברים יט יד) דא"כ זה כבר לא כ"כ בסתר. דניתן לברר ע"י המומחים.

"אָרוֹר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסֵּכָה תוֹעֵבַת ה' מַעֲשֵׂה יָדָיו חָרָשׁ וְשֵׁם בִּסְתֵר וְעָנּוּ כָּל הָעָם וְאָמְרוּ אָמֵן" (דברים כו טו)

כתב ר' בחיי: רק פה בע"ז הזכיר **"וְעָנּוּ"**. אבל בכל השאר כתוב: **"וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן"** (טז). והביאור: היות ושתי דברות הראשונות; **אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ** ו"לא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים" (שמות כ ב-ג) מפי הגבורה שמענום ולכן: **"וְעָנּוּ כָּל הָעָם"**.

"וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן" (דברים כו יט)

כתב בעה"ט: **"אָמֵן"** בגימטריא ה' אד'. ולכן **"גְּדוּל הַעוֹנָה אֲמֵן יוֹתֵר מִן הַמְּבָרָךְ"** שעולה שני שמות.

"וְעָנּוּ הַלְוִיִּם וְאָמְרוּ אֵל כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל קוֹל רֵם" (דברים כו יד)

איתא במהרי"ל דיסקין זצ"ל: דאע"פ שאיתא בסוטה **"תְּנִיא, רֶשֶׁב"י אומר: "אדם אומר שבחו בקול נמוך וגנותו בקול רם. שבחו בקול נמוך - מן ויודי המעשר. גנותו בקול רם - ממקרא בכורים"** (סוטה לב): מה שזה לא הוזכר בתורה, דעיקר בא הכתוב לומר, שענו אמן על הקללות! אבל על הברכות, אין צורך להשמיענו שענו על זה אמן.

"אָרוֹר מִטָּה מְשַׁפֵּט גַּר יְתוֹם וְאֶלְמָנָה" אָרוֹר שִׁכַּב עִם אֵשֶׁת אָבִיו.. וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן" (דברים כו יט כ)

צ"ב, דאצל כל ארוור יש סתומה בין אחד לשני, חוץ מפסוקים יט-כ **"אָרוֹר מִטָּה מְשַׁפֵּט" ו"אָרוֹר שִׁכַּב עִם אֵשֶׁת אָבִיו"**. ואיתא במהרי"ל דיסקין זצ"ל: דהרי על הקללה היו עומדים; ראובן, גד, אשר ונפתלי. ומצינו; דבתקלה, מתחילין מן הקטן. א"כ לפי"ז; הארוור הראשון הוא כנגד נפתלי. והארוור השני כנגד גד (עי' ברש"י כד בשם ר"מ הדרשן). וא"כ ארוור הששי דזה **"אָרוֹר שִׁכַּב עִם אֵשֶׁת אָבִיו"** יהיה ח"ו כנגד ראובן. ואיתא בשבת: **"כל האומר ראובן חטא, אינו אלא טועה"** (נה) ע"כ לא עשתה תורה הפסק בין ב' הארוורים וממילא נסתם הדבר.

ב'טעמא דקרא' כתב: ויתכן על פי מה שכתב בת"י; ד"י"ב **ארוורים נגד י"ב שבטים'** וכך כתב רשב"ם. ודלא כרש"י דלא מנה האחרון. ולפי"ז; אלו ב' נגד יששכר וזבולון שהיו שותפין ולכן אין הפסק ביניהם. ונגד יששכר שהיו סנהדרין, אמר: **"אָרוֹר מִטָּה מְשַׁפֵּט"**. (ועי' בספר 'לקוטי בשמים' בע"א.).

"אֵת ה' הָאֱמַרְתָּ הַיּוֹם לְהִיֹּת לְךָ לְאֱלֹהִים וּלְלַכֵּת בְּדֶרֶכָיו וּלְשַׁמֵּר חֻקֵּי וּמִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וּלְשַׁמֵּעַ בְּקוֹלוֹ" (דברים כו יז)

כתב בעה"ט: כאן רמז לששה סדרים. **"לְהִיֹּת לְךָ לְאֱלֹהִים"** זה סדר זרעים שמתחיל בק"ש. ועוד, שיש בו תרו"מ שהם יראת השם, דברים שבינינו לבין השם.

"וּלְשַׁמֵּעַ בְּדֶרֶכָיו" זה סדר מועד דכתיב: **"אִם תָּשִׁיב מִשְׁבַּת רְגְלֶךָ"** (ישעיה נח יג).

"וּלְשַׁמֵּר חֻקֵּיו" זה סדר נשים שמדבר בעריות שנאמר בהם: **"וּשְׁמַרְתֶּם אֵת חֻקֵּי וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי ה' מְקַדְּשְׁכֶם"** (ויקרא כ ח).

"וּמִצְוֹתָיו" זה סדר קדשים שמדבר בקרבנות דכתיב בהן: **"אֲלֵה הַמִּצְוֹת"** (ויקרא כו לד). **"וּמִשְׁפָּטָיו"** זה סדר נזיקין.

"וּלְשַׁמֵּעַ בְּקוֹלוֹ" זה סדר טהרות דכתיב ביה: **"אֱמַרְתָּ ה' אֱמַרְתָּ טְהוֹרֹת"** (תהילים ז ב).

וכנגדם אמר ששה דברים: להיות לו לעם סגולה ולתתך עליו, לתהלה, לשם ולתפארת ולהיותך עם קדוש.

"אָרוֹר מְקַלָּה אָבִיו וְאָמוֹ וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן" (דברים כו טז)

שואל האו"ח: למה דוקא כתוב אלה העבירות? וכן בעריות המוזכר לקמן, הרי יש יותר חמורים, כגון: הבא על אשת איש! ואולי, כי לא אמר כאן אלא העבירות הטמונות והנסתרות ולזה רשם בראשונה ואמר: **"וְיָשֵׁם בְּפִתְרָו"**, כי העושה בגלוי נתחייבו ישראל בערבות זה לזה. וכן מה שאמר: **"אָרוֹר מְקַלָּה"**, פירושו: שיעשה לו קלון בדרך, שאינו נתפס עליו כב"ד של מטה. וכן השגת

"וַיְהִי בַיּוֹם אֲשֶׁר תַּעֲבְרוּ אֵת הַיַּרְדֵּן אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ וַיִּקְרַעְתָּ לְךָ אֲבָנִים גְּדוּלוֹת וְשָׂדֶת אֹתָם בְּשִׂיד" (דברים כו ב)

כתב ה'משך חכמה': כשנתבונן בפסוקים נראה בכל מקום, שהאבנים מחוברים ביחד, כתוב בלשון זכר, כגון: **"וְשָׂדֶת אֹתָם"** - **"לא תניף עליהם בְּרִדְל"** (דברים כו ה). אבל במקום שמדובר כשהן נפרדות, כתוב בלשון נקבה, כגון: **"אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה"** (דברים

'גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת 'הדף היומי', עם ביאור 'חברותא'. למותר לציין שאין לסמוך על הנאמר בו לפסיקת הלכה

סוגית 'מים שאין להם סוף' בסוף מסכת יבמות

התעלה הרי זה 'מים שאין להם סוף' שרוב הנטבעים למיתה. ו'תרי רובי' שפיר יש להקל להתירה לכתחלה.

והנה ביבמות: 'אמר רב אשי: "הא דאמרו רבנן, מים שאין להם סוף אשתו אסורה, הני מילי באיניש דעלמא, אבל צורבא מרבנן (תלמיד חכם) לא (כי) אי דסליק קלא אית ליה" ולא היא, לא שנא איניש דעלמא ולא שנא צורבא מרבנן, דיעבד - אין. לכתחלה - לא' (קכא).

ומבואר מדברי התוס' שם: שאע"פ שיש בתלמיד חכם שנטבע 'תרי רובי', שהרוב של נטבעים ב'מים שאין להם סוף' מתים ובמעוט הנמלטים, אם הוא ת"ח ע"פ הרוב היינו יודעים שהוא חי מחמת הקול, אפילו הכי אשתו אסורה. אלמא, לא מהני 'תרי רובי' להקל לכתחלה.

אך בנידון דידן, שהתפוצץ המטוס ע"י טיל ונפל ב'מים שאין להם סוף', הרי ה'תרי רובי' באו ע"י שני מקרים שונים ובכהאי גוונא חזו לאצטרופי למהוי כ'תרי רובי' ולהקל אף לכתחלה.

וכבר נודע מ"ש בשו"ת 'קהלת יעקב' מקרלין בנידון איש שנפל מגשר גבוה שעל הים אשר נקרו מיימו ונעשו לקרח ומן הקרח התגלגל ונפל לתוך המים שבין גושי הקרח. (סי' ט דכ"ו ע"א)

והורה הגאון ר' חיים מואלוזין להתיר אשתו להנשא, מטעם 'תרי רובי', שנפילה מגובה שתי קומות היא רובה למיתה כדתנן בסנהדרין (מה) בית הסקילה היה גבוה שתי קומות. ובצרוף שנפל ל'מים שאין להם סוף', הו"ל 'תרי רובי' ולכן אשתו מותרת להנשא לכתחלה. והסכימו עמו כל חכמי וילנא. ע"ש. וע' בספרו 'חוט המשולש' (סי' ו ד"ב ע"ב). ואמנם ה'פתחי תשובה' (סי' יז ס"ק קלג) הביא דברי ה'קהלת יעקב' וכתב וע' תוס' יבמות קכא ד"ה ולא היא. וצ"ע. עכ"ל.

וכל שכן בזמנינו, שכלי התקשורת התפתחו ביתר שאת ויתר עזו, הטלפון והאלחוט והמברקה עתונים ורדיו שבודאי שנתחזקה מאד סברת האחרונים הסוברים; שאילו היה חי, היה בא, או היה מודיע למכיריו, או לבני ביתו. ולכן בנ"ד יש מקום רב להסתמך ע"ז, כיון שבלא"ה יש 'תרי רובי' להקל וע"פ מ"ש התוס' בד"ה 'כל שסתם' מי שאינו חוזר מן המלחמה, לפי שמת. ■

להתחקות על מעשה חברו ולדווח על כך לבקרה ולכן לא שכיח שתהיה נטישה מצד הטייס בעת פגיעה ולא יבחין בו הטייס השני.

ואפי' אם נחוש למעוטא ונאמר שאולי בכל זאת הצליח הטייס לנטוש את מטוסו והטייס השני לא הבחין בכך, מכל מקום, הרי כשנפל לתוך הים והמסוק שחש למקום ההחיש לו מפלט ועזרה בצר לו, לא מצאו, הרי הוא כמי שנפל ל'מים שאין להם סוף', שרוב הנטבעים למיתה.

ונמצא, שיש כאן 'תרי רובי' למיתה; כי על פי רוב נהרג הטייס בהתרסק המטוס. וגם אם תמצי לומר שנפל לים, הרי רוב

נטבעים למיתה. וב'תרי רובי' יש לומר דאזלינן לקולא. וכמ"ש הגאון ר' יעקב אב"ד אזור בשו"ת 'בית יעקב' (סי' ט): בנידון אשה עגונה, שהעיד גוי מסיח לפי תומו על בעלה שבעת שנטבע ב'מים שאין להם סוף' היה גוסס ונוטה למות ופסק להתירה להנשא משום שב'מים שאין להם סוף' רוב הנטבעים למיתה ורק מדרבנן חששו למעוטא דנמלטיין, אך כאן, דהוי 'תרי רובי', שרוב גוססים למיתה ורוב הנטבעים ב'מים שאין להם סוף' למיתה, אפי' איסורא דרבנן, ליכא. ומעתה, לפי מה שהעלתי כדברי רבותינו חכמי הספרדים שיש להתיר עגונה ע"פ ספק ספיקא, אע"פ שהוא נגד חזקת אשת איש, הרי כל שכן שיש להתיר עגונה ע"י 'תרי רובי'!

וא"כ כאן שיש 'תרי רובי' להקל: חדא, שע"פ הרוב הגמור אילו היה צונח היה מבחין בו הטייס שבצד מטוסו ובע"כ שנתרסק ביחד עם המטוס והופל לים. ועוד, גם אם נפל חי ע"י מצנח לתוך

מערכת 'חברותא' מיוחדת 'גנזי המלך'

שאלה: אימתי ניתן להקל ולהתיר עגונה שטבע בעלה ב'מים שאין להם סוף'?

תשובה: מבואר בסוף מסכת יבמות, כי חכמים החמירו חומרה מיוחדת בקבלת עדות על מי שטבע ב'מים שאין להם סוף', דהיינו; שמקום הטביעה היה במקום שאי אפשר, לרואים את מקרה הטביעה, לראות את המקום, בו יש גבולות של יבשה למים.

ובספר שו"ת 'ביע אומר': הביא מעשה שאירע בעת מלחמת יום הכפורים, כאשר מטוס של צה"ל נפגע ע"י טיל של האויב והמטוס התפוצץ באויר ונפל לים ולא נראתה כל נטישה מצד הטייס ומאז נעדר ונעלמו עקבותיו.

בעדות הטייס חברו לתקיפה שטס במטוס אחר סמוך אליו, נאמר בין השאר: יצאנו לטיסה אני וחברי בשני מטוסים לתקיפת סוללות טילים של האויב. טסנו כזוג, נכנסנו לתקיפה ופגענו במטרה. כשסיימנו את המשימה וחזרנו, בדרך בחזרה בחציית התעלה לכוון מזרח, שוגרו לעברנו שני טילים. אחד מהם התפוצץ מאחורי המטוס שלי והשני חלף מימין לשמאל ופגע במטוס השני. שמעתי התפוצצות במטוס השני וראיתי שברי מטוס בוערים, קראתי ברדיו לטייס השני ולא נענית. המטוס ושבריו נפלו כולם לים.

הסתכלתי מסביבי לבחון אם בכל זאת הצליח הטייס לנטוש ע"י מצנח ולא מצאתי דבר. המרחק בין שני המטוסים שלנו היה כזה שבודאי הייתי מבחין במצנח אילו היתה נטישה.

מתברר עוד, שמיד הוזעק מסוק אל מקום נפילת המטוס ושבריו, הלה סרק היטב את הסביבה ולא נמצא כל זכר למטוס ולא לטייס הנ"ל ועלינו לברר מה דינה של העגונה אשת הטייס הנ"ל. (חלק 1 - אה"ע סימן ד)

תשובה: שני הטייסים היו במעמד אחד ולכן לא שייך לומר בזה, מה שאומרת הגמרא במסכת כתובות: 'אין לא ראינו, ראייה', (כג) כי כאן מוטל על כל טייס

חדש! חדש! חדש!
 אינטרנט בטכנולוגיה
 מהירה ביותר, יציבה יותר
 והזולה ביותר
 לבניי מגורים משותפים
 לקבלנים ולחברות
 בניה בלבד

לפרטים:
 050-8744946
 050-5258070

כל המעוניין לזכות ולהיות שותף בהפצת 420,000 עמודי התורה של 'גנזי המלך' בכל שבוע, יתרום 500 שקלים לע"נ, רבואה, זיווג, הצלחה, פרנסה, זרע חי וקיים וכו' ויקבל פרסום בקוביה כדלעיל.

050-6500666
03-6762226

מרפאת שיניים שן וחסד
 נוסד בשנת 1982

בדיקה וניקוי מקצועי ללא תשלום

◆ כתר חרסינה 570 ש"ח
 ◆ שתל 1.490 ש"ח תותבת 1.590 ש"ח
 ◆ תותבת גמישות ללא וויס 2.990 ש"ח
 ◆ ישור שיניים החל מ-4.800 ש"ח

רח' רבי עקיבא 44 ב"ב פינת הרב קוק
052-8448443 ◆ **03-5794757**

יעמדו על הברכה

דוד בן רינה ברכה והצלחה	ישראל אהרון מנחם בן מלכה אנלא שיחזור לישיבה מהר יתחזק בתורה ויראת שמים וכלה צדיקה
לעילוי נשמת מבורך בן סולטנה	יעל בת יונה סעדה ומנחם בן סעדה מזל ברכה לשלום בית ולהתחזק במצוות
מיכאל בן שרה חזרה בתשובה שלמה ויזכה להרבות בצדקה	יצחק בן ברכה שיחזור לכולל ושלוש בית אלעזר משה בן רחל חזרה בתשובה ותיקון לנפש
שלום בן שרה ברכה והצלחה בעסק	מאריקו בן אלידה יזכה לעלות במעלות התורה והחסד
אלסנדרו בן נעמי מזל טוב לחופה ויזכה לבנות בית נאמן וכשר	אליה בן גאולה יזכה להרבות במצוות ויזכי הרבים
פאבריצ'יו בן ג'וליה יזכה בקרוב לזיווג הגון	אנג'לו בן ג'ורדיטה יהודית הצלחה לחזרה בתשובה של משפחתו
שמואל סמואל בן נורה ברכה והצלחה	

רחוב האדמו"ר
מקוצק 41
בני ברק

להודו פקדיש

למכירה ספרי תורה מהודרים
 שנכתבו ע"י סופרים מומחים, וראי שמים
 בכתב ספרדי, בית יוסף והאר"י

מבצע מיוחד

כל הרוכש ספר תורה עד ראש השנה יקבל ארגז מהודר (או עצי חיים ומעיל)

לפרטים והזמנות נא לפנות לשי
052-80-777-22

לפרסום
 בגנזי המלך
 צלצל עכשיו

03-6762226

להרויח בגדול! בתכנית 'כח כפלים'

מלאו הוראת קבע זו על סך \$28*

ותקבלו

חינם!

טיול לאתרים בצפון

חינם!

קלטות וידאו, CD, טייפ וספרים

חינם!

מנוי שנתי ל'גנזי המלך'

חינם!

מנוי שנתי לעתון 'ארבע כנפות'

חינם!

סוף שבוע ששי שבת עם הרב אמנון יצחק

תאריך _____ הוראה לחיוב חשבון לתוכנית "כח כפלים" למשך שנה מינימום

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____

1. אני/נו הח"מ שם בעל/י החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____

רח' _____ מס' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בבית _____ פלאפון _____

קוד מסלקה		סוג חשבון		מס' חשבון בבנק				קוד מוסד	
בנק	סניף			2	3	9	2		

אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה

נתן/ים לכם בזה הוראה לחיוב חשבוננו/הי"ל בסניככם, בגין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומציאו לכם מידי פעם במסגרת באמצעי מנגנון, או רשימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".
 2) ידוע לי/לנו כי: א. הוראה זו ניתנת לבטול ע"י הודעה ממני/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לבטול ע"י הוראת כל דין. ב. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר מתשלום ימים ממועד החיוב, אם אוכיח/נוכיח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו. 3) ידוע לי/נו כי הפרטים שציינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר את המטב. 4) ידוע לי/נו כי סכומי החיוב ע"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/נו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה. 5) הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצוע. 6) הבנק רשאי להוציא/נו מן ההסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, ויודיע לי/נו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. 7) נא לאשר ל"שופר" בספח המחובר לזה, קבלת ההוראה אלו ממני/מאתנו.

פרטי ההרשאה:

1. סכום החיוב ומועדו, יקבעו מעת לעת ע"י "שופר" ע"י (העקרונות לקביעתם):
2. בדיט החיוב: [סמן במשבצת המתאימה]

☐	\$ 28 זכאות ליחיד
☐	\$ 56 זכאות לזוג

תורם נכבד, שים לב: הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך "שופר" עליך לשלוח את הטופס ל"שופר" ת.ד. 2711 בני ברק, טל: 03-6777779